

Lenka Rožnovská
ilustrace Jiří Fixl

Co zavínil Kolumbus

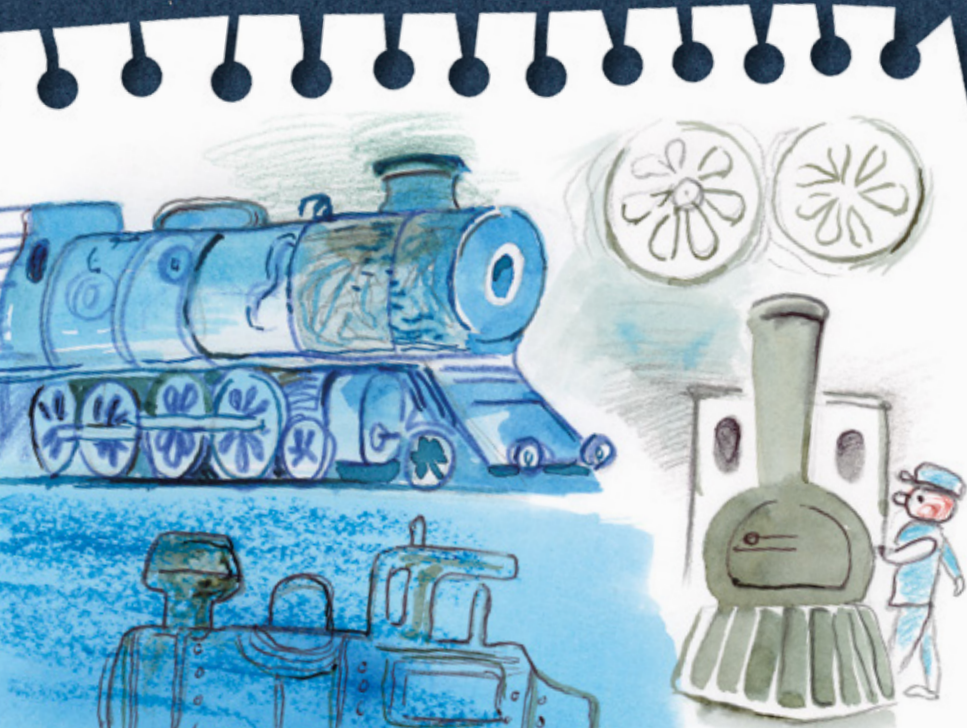

Lenka Rožnovská
ilustrace Jiří Fixl

Co zavínil Kolumbus

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována ani šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude trestně stíháno.

Lenka Rožnovská

Co zavinil Kolumbus

TIRÁŽ TIŠTĚNÉ PUBLIKACE:

Vydala Grada Publishing, a.s.
U Průhonu 22, 170 00 Praha 7
tel.: +420 234 264 401, fax: +420 234 264 400
www.grada.cz
jako svou 5764. publikaci

Lenka Rožnovská (www.lenkaroznovska.cz)
Ilustrace Jiří Fixl (www.jirifixl.cz)
Odpovědná redaktorka Helena Varšavská
Sazba a zlom Antonín Plicka
Zpracování obálky Antonín Plicka
Počet stran 72
Vydání 1., 2015

Vytiskly Tiskárny Havlíčkův Brod, a. s.

© Grada Publishing, a.s., 2015
Cover Illustration © Jiří Fixl

ISBN 978-80-247-4852-8

ELEKTRONICKÉ PUBLIKACE:

ISBN 978-80-247-9666-6 (ve formátu PDF)
ISBN 978-80-247-9667-3 (ve formátu EPUB)

Obsah

Předmluva	7
Telefon	8
Vzkaz	10
Hádanka	12
Loučení	16
Ve vlaku	18
Pohádková babička	20
Tajemný cestující	24
Dědeček	26
Na nádraží	28
Omyl	32
Lacko	34
Josífek jde do světa	36
Lackův smutek	40
Josífek bojuje s lesním strašidlem	42
Josífek – pasáček mravenců	44
Vzhůru na záchrannou výpravu	48
Všudybylka	50
Maxi, hledej!	52
Stopa	56
Zelenokabát	58
Záchrana	60
Kočičí překvapení	62
Chudák průvodčí Prouza	66
Konečně na konečnou	68

Předmluva

Houká, ale pták to není,
veze pánské nadělení,
veze kluky za dědou,
kdo ví, zdali dojedou.
Uhodli jste? Je to tak!
Do stanice vjíždí vlak.

Kluci, holky, pospěšte si, ať vám neujede vlak!
Jíra a Josífek už nastoupili a čeká je ohromné
cestovatelské dobrodružství.

Telefon

Crrr. Zazvonil telefon a prvňák Jíra se k němu okamžitě hnál.

„Prosím, tady Jiří Ondrůšek,“ řekl Jíra.

„Tak to musí být omyl. Jiří Ondrůšek je totiž tady,“ ozvalo se z telefonního sluchátka a následoval tlumený smích. Dědeček Ondrůšek udělal svůj vtip se jménem. Znal totiž hned tři chlapy stejného jména. Jeden chlap byl on, děda Jiří Ondrůšek, druhý chlap byl jeho syn Jirka Ondrůšek a třetí chlapík je vnuk Jíra.

„Jé, dědo, to jsi ty!“ zaradoval se Jíra, který poznal dědečkův hlas. „Jak se máš? A co dělá Maxík? A už se našel Kolumbus? Jé, dědo, já už bych chtěl mít prázdniny...“

Malý Jíra nestačil všechno dědečkovi vypovědět a počkat na jeho odpovědi, jako vichřice se k němu přihnal mladší bráška Josífek, vytrhl mu sluchátko: „Já taky, dědo. Půjdeme zase na ryby, jo?“ Dědeček se ani nenadechl k odpovědi a už držela sluchátko maminka.

„Omlouvám se za kluky, dědečku, jsou nějak rozjívení, nemohou se dočkat prázdnin.“

Dědeček využil chvílky, kdy se maminka oháněla po chtivých rukách, co chtěly dosáhnout na sluchátko, a skočil mamince do řeči.

„Ahoj Helenko.“

„Ahoj. Promiň, dědečku, ani jsem tě nepozdravila. Ale to víš, jsem stále v jednom kole, už aby bylo léto...“

„Já vím. Však se brzy dočkáte,“ chlácholil snachu dědeček. Z dálky zaslechl, jak malý Josífek pofňukává, že už nechce být ve školce, protože se tam chodí po obědě spát. Bylo mu vnoučka líto.

„Helenko, dej mi, prosím tě, Josífka k telefonu.“

Sotva podala maminka Josífkovi telefon, spustil: „Dědo, vyčaruj mi prázdniny!“

Dědeček chtěl Josífkovi vysvětlit, že všechno má svůj čas, a čas prázdnin teprve přijde, ale předběhl ho starší vnuk Jiřík.

„Ty jsi tululum, čaruje se jen v pohádkách.“

Josífek vzlykl, ale děda mu do sluchátka zašeptal: „Josífku, neboj, prázdniny budou dřív, než se Kolumbus naučí štěkat.“

Vzkaz

Červen se přehoupl do své půlky, Jíra si ze školy nesl dopis.
Stálo v něm:

Vážení rodiče a přátelé školy,
dovolujeme si Vám oznámit, že se nám podařilo získat finanční prostředky na opravu školní budovy. Vzhledem k časové náročnosti a hlučnosti oprav započnou tyto poslední týden tohoto školního roku. Na tento týden ředitelství školy uděluje dětem volno.
Děkujeme za pochopení a Vaši podporu.

Jan Chybák, ředitel školy

Tatínek nahlas přečetl vzkaz a nevěřícně zakroutil hlavou. „A není to od Chybáka chyták? Vážně budete mít prázdniny o týden dřív?“

„Není, dřív budu mít prázdniny i vysvědčení,“ pospíchal s vysvětlením Jíra a zeširoka se usmál.

Josífka přepadla lítost. Taková nespravedlnost. Jeho školka se opravovat nebude. To si to děda s tím kouzlením nějak popletl. Vrásky na čele měla i maminka.

„No jo. Ale kdo teď bude Jíru hlídat? Vždyť musíme oba do práce.“

„Neboj se, to nějak zvládneme, maminko,“ uklidňoval tatínek svou ženu, „když nás Chybák žádá o podporu, má ji mít.“

„Raději bych mu dopřála nějakou potvoru než podporu. Kdo bude mít pochopení se mnou?“

Josífek překvapeně pohlédl na maminku. Jakou potvoru chce panu řediteli dát? Snad ne jeho Mišana, příšeráka z vesmíru, o kterém prohlásila, že je to chlupatá potvora a že se jí moc nelíbí. Anebo má na mysli paní Hrabatou?

Domovnici z druhého patra, o které tatínek říká, že je udrbaná potvora, která by si zasloužila, aby se jí na jazyku udělal uzel.

Než se však Josífek stačil zeptat, řeč se stočila na prázdniny.

„No nic, zavoláme dědovi, snad kluky pohlídá,“ hlesla maminka a šla telefonovat.

Josífkovi se zatajil dech. Maminka řekla kluky, to znamená, že i on pojedje k dědovi o týden dřív. Jen aby děda souhlasil. Ale proč by nesouhlasil? Vždyť ten dřívější začátek prázdnin zařídil přece on, děda kouzelník!

Hádanka

Maminka dotelefonovala, ale vráska z čela jí nezmizela. Mlčela a zamyšleně k sobě tiskla rty.

„Můžeme, nebo nemůžeme jet?“ chtěl vědět Jíra.

„Můžete, i nemůžete...“

Jíra se zamračil. Maminka vede řeči jako král Šalamoun. „Mami, proč nám to děláš? Hádanky si nech od cesty. Chceme slyšet jasné jo, nebo ne.“

Maminka si povzdechla. „Ale jo, děda se na vás těší, jenže pro vás nemůže přijet.“

„Tak za dědou pojedeme sami!“ vyhrkl Josífek.

„I ne, Josífkú, na to jste ještě malí.“ Maminka zase vzdychla a vypadalo to, že žádné prázdniny o týden dříve nezačnou. Jenomže to by bylo, aby kluci nestáli při sobě. Zapeklitý problém vyřešil táta.

„Maminko, já si ale myslím, že náš Jíra už je dost velký, cestu zvládne sám. Koupíme mu jízdenku a požádáme pana průvodčího, aby ho ohlídal.“

Kluci napjatě čekali, co na to maminka řekne. Ale mamince se tatínkův nápad moc nezamlouval. „No dobře, a co bude s Josífkem, táto? Přece nemáš to srdce, abys ho nechal doma.“

„Však taky doma nezůstane!“ přiložil si polínko své pravdy Jíra. „Pojede se mnou. Celou cestu ho budu držet za ruku, a když mu bude chtít někdo ublížit, dostane ode

mě takovou do nosu...” Jíra si vyhrnul rukávy, aby všem ukázal, jaké má svaly. Maminka pohladila Jíru po vlasech a konečně se usmála.

„I ty hrdino, třeba bys ho nepřepral.“

„Přepral, maminko, Jíra přepere i mě,“ ztratil za syna slovo tatínek a naoko se začali s Jírou prát. Do rvačky se zapojil i malý Josífek. Skočil, chytil tátu za nohu. Buch. Bác. Táta leží na zemi. Synové ho položili na lopatky.

„Tak to vidíš, maminko, kluci se ve světě neztratí.“

Maminka byla sama proti třem, nakonec souhlasně přikývla a šla klukům zabalit věci na prázdninové dobrodružství. Snad má tatínek pravdu, snad už jsou kluci doopravdy velcí a dojedou k dědovi v pořádku.

Maminka

Tatínek

Jíra

Josífek

Maxík

Děda

Přednosta
stanice

Rakovníku

Průvodčí
Prouza

Cikánek
Lacko

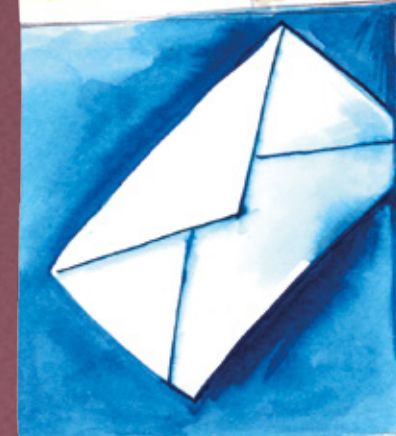

Babička

Výpravčí
Mařánek

Loučení

A začaly kouzelné prázdniny. Alespoň Josífek to tak vnímal. Zatímco jeho kamarádi budou muset ještě týden chodit do školky, on si jede za dědou. A ke všemu pojede vlakem sám. Vlastně, úplně sám nepojede, bude ho hlídat starší bráška. Ale cestovat jen s Jírou, to chce taky kus odvahy. A tu malý Josífek má. Když mu maminka kladla na srdce, aby se s nikým nevybavoval, nikam neodbíhal, skočil nebojsa mamince do řeči:

„Já vím, mami, nejsem hloupá Červená karkulka, já vlkovi nenaletím.“

Maminka se pousmála, věděla své. Josífek je moc důvěřivý.

„Nechceš si to přece jen ještě rozmyslet? Poslední týden ve školce uběhne rychle, za dědou pak pojedeš se mnou a s tátou.“

Josífek se zamračil. Proč se o něho maminka tolik bojí? Vždyť už je skoro tak velký jako bratr Jíra. Maminčino přemlouvání ukončil tatínek.

„Maminko, už bys měla utíkat do práce. Já kluky odvedu na nádraží. Jíra si sní kus sýra, ať ho neopustí síla. A kdyby něco, udělá bim, prásk, Josífka se zastane.“

Maminka se podívala na hodinky, tatínek má pravdu, je načase vypravit se do práce. Nemá smysl dětem a tatínkovi něco rozmlouvat. Dala klukům pusku, povzbudivě

se usmála a vyběhla ze dveří, aby žádný z chlapů neviděl lítostivou slzičku, která se jí usadila na kraji víček.

Za půl hodiny se dveře od bytu otevřely podruhé. Tentokrát na prahu stáli dva kluci ve větrovkách a s batohy na zádech. Vykročili vstříc prázdninovému dobrodružství pravou nohou, aby si nepřišlápli štěstí.

Na nádraží koupil tatínek jízdenky. „Tak chlapi, kontrolní otázka. Jak dlouho pojedete?“

A Josífek pohotově odpověděl: „Hodinu a půl.“

Starší Jíra začal vyjmenovávat stanice: „Praha-Dejvice, Hostivice, Kladno, Dačice, Stochov, Nové Strašecí, Lužná u Rakovníka...“

„A Dědečkovník!“ vykřikl Josífek, který si Rakovník přejmenoval podle dědečka.

Tatínek uznale pokýval hlavou.

Ve vlaku

Vlak, který měl odvézt kluky za dědečkem, už stál na peroně. Tatínek odvedl děti k panu průvodčímu a požádal ho, aby na ně dal pozor. Pan průvodčí měl veselou náladu, a tak klukům zasalutoval: „Prosím, nastupovat, panstvo, speciálně pro vás mám éňoňůňo místečka. Průvodčí Prouza je vám k službám.“

Kluci si sedli k okýnku, aby mohli tátovi zamávat.

Píšťalka zapískala a vlak se rozjel. Bráškové mávali na rozloučenou. Tatínek zvedl obě ruce nad hlavu, dlaně měl zaťaté v pěst, jen palce z nich trčely. Znamenalo to: Jíro, Josífků, držte se!

Vlak pomalu vyjel ze stanice. Josífek přitiskl nosík k okýnku. Z pozorování krajiny ho vyrušil pan průvodčí. „Jízdenky, prosím, mladý pane.“

„Já žádnou jízdenku nemám a mladý pán nejsem!“ ohradil se Josífek.

„Á, když nejste mladý pán, tak jste nejspíš mladá slečna. No, to se omlouvám. Ale jízdenku musíte mít, ať jste mladý pán či mladá slečna.“

Josífkovi na pomoc přispěchal Jíra. Vytáhl svou i jeho jízdenku a dal je panu průvodčímu: „Josífek jízdenku má. A není mladý pán, ani mladá slečna, je to obyčejný kluk.“

Panu průvodčímu se nebojácnost kluků líbila. Tatínek mu nesvěřil žádné ufňukance, kluci cestu zvládnou i bez

jeho pomoci. Vrátil jízdenky Jírovi a znovu zasalutoval: „Příjemnou cestu, obyčejní kluci.“

Cesta klidně ubíhala. Lidé přistupovali a vystupovali. Jen v Kačicích se vlak trošku zdržel. Do vlaku se snažila nastoupit staříčká paní. V jedné ruce držela velkou tašku, v druhé měla hůl. Nevěděla, kam má hůlku dát, kam položit tašku, a už vůbec nedokázala zvednout nohu, aby se dostala na stupátko vlaku. Jen co ji Josífek zpozoroval, vyskočil a běžel paní na pomoc.

„Kam jdeš, Josífku? Neutíkej!“ zlobil se Jíra a hnal se za bráškou. Když však uviděl, jak malý Josífek tahá babičku vzhůru do vlaku, nelenil a taky přiložil ruku k dílu.

